

Genne uti döfströ gån.
Som en sprätt och bjöd på fröjder,
Sitt Serfkap lilla lilla,
Satt en tärna så förnöjder,

2.

och knappt härpan tonar mer.
Blodet utaf sula sprjer,
och jag sjunger nu för der;
Att, men hören! du, jag rjer,

6.

Wafom bultarna der bruts.
och så många offrublommer
Många wafstapsband der knuts.
Swarje war och swarje somner,

5.

Sör wißt fultit mången far.
Swart som wafstaren solen sliter,
Månger bröpp strakt är,
Ja, på Djurgårdens blomsterstatter,

4

— 4 —

och på swarje officer.
Swinnans blid på sprätten hwar
Mot hwar snidde fawaler!
Ja, se blott hur stidan snilar,

11.

Stoden stillet följ från pad.
Stidorna de tro så gern,
Sjuffer om en stidlig strad; —
Slad war stidan, ty hwar tärna

10.

Gottade ostid ibland.
Stämade ibland på marten,
Med swarman hand i hand,
Ut de gingo på i parten,

9.

War han en galanter far.
Ja, från hatten ned till fladen,
Sjerr han war så fin, så rar! —
Stidan följer! — gran war straden,

8.

— 5 —

GS 1642

En Wisa

Om den rnslige

Kärleks-Nidingen

på

Kongl. Djurgården.

(Met. "Ensamheten mig ej döjer" etc.)

SENDERM,

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1833.

— 8 —

20.

Nidingen jemt hämnden följer,
Ewiget gnager den hans bröst;
Trösten sig för honom döjer,
Afgrundsqwal bo i hans bröst!

21.

Såren tårnor utaf sängen,
Att i kärlek hålla sans;
Ty för fortänkt är wißt mången,
Som blott ser på ytans glans.

Barren ej i vägar gick.
Struflit hjertat var och bga,
Mera rignades dess blick;
Och hon var! — Ej mot det höga

15.

Slikan man på marten fann.
Stel i ned visnad bebaggen,
Uppå himla-stäset brann,
Men när sol'n den andra dagen

14.

En dess blygsamhet är för.
Slikan det ej skulle låta,
Allt hvad jag dem göra tror,
Men jag vägar dock ej misla,

13.

Skvarfdr fan man lätt förstå.
De sig snart haf blyfar gånna; —
Nu de kärleks-värma tida,
Men lifvadt, låt oss ej glömma,

12.

— 9 —

— 7 —

16.

Hon var blek, som nattens stjerna,
Visnad, som en bruten ros,
Öfven fördat re'n den sårna,
Lifvet flugit rön sin los. —

17.

Ingen frans hon har i håren,
Ingen blomma i sin barm,
Spår syns ännu efter tåren,
Efter hennes sorg och harm.

18.

Blek är läppen, stel dess tunga,
Munnen utaf jord är full,
Hon ej mer kan le och sjunga,
Hon betalat lifvets skul.

19.

Hu, jag tror att kärlekslönen,
Blek den skönas olycksloft! —
Männe hon bewiljat bönen,
Eller har han afflag fått?

Spelas mängen kärleks-scen.
Och uppd den gröna marten
Ödnassa angar, grönssa trån;
Kärligt ut i Jurgårds-parten,

3.

Stimmet, jag besjunger här.
Känste någon af er tänner
Gastan den så enkel är;
Sjungen till min sång go' vänner,

2.

En kärleken jag nu vill sjunga,
Sjunga nu en enkel sång; —
Kärlet tonat från min tunga,
Sör så mängen, mängen gång.

